

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
státní příslušnost Iránská islámská republika
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2025, č. j. OAM-1111/ZA-ZA10-K10-R2-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2025, č. j. OAM-1111/ZA-ZA10-K10-R2-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 21 744 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2025, č. j. OAM-1111/ZA-ZA10-K10-R2-2022, kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřípustnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný v rozporu s § 3 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nerespektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze vyslovený v rozsudku ze dne 23. 10. 2024, č. j. 16 Az 14/2025-68 (dále jen „zrušující rozsudek“), podle něhož je nutné posoudit nově předložené listiny prokazující sankční řízení zahájené proti její osobě v zemi původu jako novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Rozporovala, že její azylový příběh byl žalovaným shledán nevěrohodným, nebyla vyvrácena pravost a pravdivost předložených dokumentů. V návaznosti na toto posouzení měl žalovaný dojít k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru o nepřípustnosti opakované žádosti. Tím měl žalovaný současně zatížit své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. Žalobkyně uvedla, že je dlouhodobě ateistkou, kdy se zdržuje jakýchkoliv náboženských projevů, včetně nošení hidžábu. Současně se po smrti Mahsa Amíniové zúčastnila v roce 2022 dvou demonstrací v Praze proti íránské vládě. V průběhu soudního řízení dne 21. 2. 2024 předložila dvě prohlášení Ministerstva spravedlnosti Íránu z let 2023 a 2024, která podle jejího názoru prokazují, že proti ní bylo v zemi původu zahájeno sankční řízení pro porušení povinnosti nosit hidžáb, propagaci nenošení hidžábu na pracovišti a pro odpadlictví od islámu, za něž jí hrozí trest smrti. Žalovaný podle žalobkyně nevyvrátil pravost ani pravdivost těchto dokumentů, přesto je v napadeném rozhodnutí označil za podvrh. Na podporu předložených dokumentů žalobkyně doložila komunikaci se svou íránskou advokátkou a oficiální potvrzení o neúspěšném doručení písemností v Íránu. Žalovaný upřel svou pozornost na skutečnost, že webová stránka, na níž je uveden e-mail školy R., z něhož jí měly být zaslány předložené dokumenty o zahájení sankčního řízení, uvádí u dané adresy jméno její sestry, tyto nesrovnalosti však v rámci pohovorů vyjasnila. Žalobkyně navrhla výsledk své sestry za účelem prokázání uvedených skutečností. Dále tvrdila, že žalovaný opřel své závěry o spekulativní úvahy. Její výpovědi byly provedeny s časovým odstupem, byla pod velkým tlakem a pod psychickou zátěží, pokud neodpovídala přesně, bylo to pro náročnost pohovorů. Doplnila, že žalovaný není osobou ani institucí způsobilou pro hodnocení podmínek zastupování v právních záležitostech dle íránského práva, ani ke zkoumání pravosti podpisů.
4. Žalovaný též porušil zásadu materiální pravdy, když se nezabýval obsahem předložených dokumentů, neprovedl žádné kvalifikované ověření jejich pravosti a nezohlednil ani informaci Velvyslanectví České republiky v Teheránu, které potvrdilo formální znaky dokumentů a možnost zahájení sankčního řízení i po více než jedenácti letech od vytýkaného jednání. V této souvislosti odkázala žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ohledně posuzování skutečností v situaci důkazní nouze ve prospěch žadatele o azyl. Z těchto důvodů se domnívá, že žalovaný měl její žádost meritorně posoudit, nikoli ji znovu prohlásit za nepřípustnou.
5. Žalobkyně ke své žalobě přiložila prohlášení Ministerstva spravedlnosti o zahájení sankčního řízení ze dne 22. 10. 2023 s ověřeným překladem do českého jazyka, prohlášení Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

spravedlnosti o předání obvinění k vydání rozsudku ze dne 21. 1. 2024 s ověřeným překladem do českého jazyka, potvrzení o odchodu sestry žalobkyně do důchodu a stanovení výše důchodu s ověřeným překladem do českého jazyka, komunikaci žalobkyně s íránskou advokátkou s ověřeným překladem do českého jazyka, potvrzení o neúspěšném doručení písemnosti s ověřeným překladem do českého jazyka a zprávu Amnesty International za roky 2024/2025.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje žalobní námitky za nedůvodné, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Opakovaná žádost žalobkyně byla posouzena jako nepřijatelná oprávněně, neboť žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly být považovány za nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Připomněl, že tvrzení žalobkyně o obavách z pronásledování se shodují s motivy uváděnými již v jejím prvním řízení o mezinárodní ochraně, v němž byla její výpověď posouzena jako nevěrohodná, a tento závěr byl následně potvrzen také Městským soudem v Praze i NSS. Žalovaný dále uvedl, že po zrušujícím rozsudku věc znovu posoudil a provedl nové pohovory zaměřené na nově předložené íránské dokumenty. Z pohovorů podle žalovaného vyplynuly závažné nesrovnalosti týkající se původu, způsobu doručení a odesílatele uvedených dokumentů, k nimž žalobkyně poskytla rozporné a proměnlivé informace především ohledně osoby odesílatele, kdy se následným ověřením prokázalo, že použitá e-mailová adresa náleží její sestře. To dle žalovaného naznačilo, že dokumenty nebyly zaslány oficiální cestou z Íránu, nýbrž soukromě a bez ověřitelné autenticity. Na základě těchto zjištění žalovaný dospěl k závěru, že předložené listiny postrádají věrohodnost a nejsou způsobilé prokázat existenci skutečného sankčního řízení proti žalobkyni v zemi původu.
7. Ohledně nošení hidžábu v souladu se závěry učiněnými v bodě 56 zrušujícího rozsudku konstatoval, že toto nebylo předmětem nového posouzení, jelikož nevěrohodnost tvrzení žalobkyně o ateismu byla potvrzena již v řízeních o její první žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2014. Žalovaný proto uzavřel, že nebyla splněna věcná podmínka přípustnosti opakované žádosti, neboť neexistuje nová skutečnost nasvědčující reálné hrozbě pronásledování či vážné újmy. Doplnil, že se podrobně zabýval i tvrzeními týkajícími se účasti žalobkyně na demonstracích v Praze, avšak dospěl k závěru, že tato aktivita nepředstavuje azylově relevantní důvod, když s odkazem na čl. 5 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepracované znění) neshledal u žalobkyně riziko postihu po návratu do vlasti. Bezpečnostní situace v Íránu se od doby ukončení prvního řízení nezměnila natolik, aby zakládala vznik nového rizika, které by mohlo odůvodnit přípustnost opakované žádosti. Jakkoli připustil existenci krátkodobého mezinárodního napětí v roce 2025, považoval je za epizodickou událost bez zásadního dopadu na individuální riziko žalobkyně.
8. Žalovaný trval na tom, že závazným právním názorem Městského soudu v Praze byl vázán pouze v rozsahu opětovného posouzení opakované žádosti se zřetelem k nově předloženým listinám. Na základě doplňkových pohovorů a konfrontace s veřejně dostupnými

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

informacemi dospěl k závěru, že žalobkyně ve svých výpovědích flagrantně a opakovaně fabulovala a měnila tvrzení o původu, odesílateli a vlastnictví e-mailové adresy, ze které měly být dokumenty od basídky zaslány. Vzhledem k tomu byla prokázána celková nevěrohodnost žalobkyně, nejedná se o novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný taktéž poukázal, že i původní azylový příběh žalobkyně o apostázi byl opakovaně označen soudy za nevěrohodný. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Žalobkyně podala dne 13. 11. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „první žádost“). Uvedla, že je státní příslušnicí Íránu a ve vlasti pracovala jako učitelka na střední škole. Z vlasti odešla dne 28. 4. 2012, jelikož byla bez vyznání, nechtěla se účastnit žádných náboženských aktivit, a proto byla dvakrát předvolána na úřad pro dohled nad náboženstvím. Dodala, že je ateistka, nevěří islámu, přičemž byla upozorněna, že se buď vrátí k víře, nebo půjde před soud a čeká ji trest smrti. Její život vzhledem k tomu, že odešla od islámu, byl v nebezpečí. Vycítila, že se její situace zhoršuje, a proto požádala o vízum do České republiky (dále jen „ČR“). V případě návratu do vlasti se především obává trestu smrti, 80 ran za to, že nenosila hidžáb, a ukamenování, protože měla vztah s nemuslimem.
10. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 6. 1. 2016, č. j. OAM-600/ZA-ZA04-K03-2014, žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil v žádné formě. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, která však byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 2 Az 6/2016–54, zamítnuta. Z odůvodnění vyplynulo, že strach z pronásledování žalobkyně se nejevil jako odůvodněný a soud shledal její azylový příběh krajně nevěrohodným, a to pro rozporuplnost některých vyjádření. Městský soud považoval za vysoce nepravděpodobné, aby žalobkyně podle svých vlastních tvrzení veřejně odmítala respektovat závazné islámské normy, a přesto jí bylo ze strany íránských státních orgánů dlouhodobě umožněno vykonávat pedagogické povolání na veřejné škole. Sama žalobkyně uvedla, že ženy bývají i za ojedinělé prohřešky proti tamním náboženským imperativům neprodleně zbavovány osobní svobody, což činilo její tvrzení o dlouhodobém tolerovaném výkonu pedagogické praxe v přímém rozporu s realitou, kterou sama popisovala. Za krajně nepravděpodobné považoval městský soud také tvrzení, že žalobkyně již v letech 2005 až 2006 opustila islámskou víru, a přesto jí bylo následně umožněno působit jako učitelka islámského práva. Tato skutečnost neodpovídala charakteru pracovních pozic, u nichž je loajalita k náboženským normám a jejich aktivní respektování podmínkou výkonu zaměstnání. Bylo shledáno jako nepravděpodobné, že by žalobkyně v případě návratu do vlasti byla vystavena kontrolám zaměřeným na prověřování jejího případného soužití s mužem nevyznávajícím islám.
11. Zamítnuta byla také následná kasační stížnost žalobkyně, o které NSS rozhodl rozsudkem ze dne 4. 10. 2018, č. j. 2 Azs 195/2018-40. Ve svém rozsudku konstatoval, že žalobkyně jako hlavní důvod svého vycestování z Íránu uvedla obavu z pronásledování v důsledku zřeknutí se muslimské víry, resp. z důvodu svého ateismu. Tvrdila, že jí v této souvislosti hrozily tresty v podobě bití, kamenování či dokonce trest smrti. Uvedla, že v letech 2005 až 2006 dospěla k přesvědčení, že pro ni islám již není nadále přijatelný jako náboženství. Po nástupu do zaměstnání pedagožky na veřejné škole měl její ateismus zaznamenat státní orgán Herasat, jenž plní mimo jiné úkoly v oblasti dohledu nad dodržováním náboženských norem. Popsala, že Herasat s ní následně vedl dva pohovory, první v roce 2011 a druhý v roce 2012. Během těchto pohovorů měla postupně narůstat agresivita vyslychajících i závažnost pohrůzek, které vůči ní byly směřovány. NSS se při posouzení ztotožnil se závěrem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalovaného i městského soudu o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyně, ačkoli některé jednotlivé výtky vůči její výpovědi označil za přepjaté. Za rozhodující považoval zejména to, že žalobkyni při jejím vycestování z Íránu nebyly kladeny žádné překážky, přestože měla být krátce před odjezdem podruhé vyslýchána orgánem Herasat, což podle soudu nekorespondovalo s tvrzením o bezprostřední hrozbě zásahu státní moci. Připustil, že některé okolnosti sice působily neobvykle, avšak nebyly samy o sobě nemožné. Nadále však považoval za nepravděpodobné, že by žalobkyně již od roku 2005 veřejně porušovala náboženské normy v prostředí školy, aniž by jí to přivodilo vážné následky. NSS rovněž zdůraznil, že žalobkyně v průběhu pohovorů měnila svá tvrzení, a to v reakci na dokumenty, které sama dříve předložila. Tyto změny podle něj posilovaly pochybnosti o věrohodnosti jejích výpovědí. Na základě toho uzavřel, že žalovaný nepochybil, když její azylový příběh vyhodnotil jako nevěrohodný. Pokud žalobkyně tvrdila riziko trestního postihu za mimomanželský vztah s nemuslimem, dovodil, že taková jednání jsou sice v Íránu trestná, avšak v jejím případě nebyly obavy podloženy. Ze zprávy Ministerstva zahraničí ČR podle něj vyplývalo, že prokázání cizoložství vyžaduje výpověď čtyř očitých svědků, což nebylo reálně představitelné za daných okolností. Z ničeho ani neplynulo, že by íránské orgány měly o žalobkyni zvláštní zájem. I její tvrzení o soužití s partnerem označil za nedůvěryhodné vzhledem k okolnostem vyplývajícím ze spisu. Uzavřel, že v případě žalobkyně nebyly splněny podmínky pro udělení azylu ani pro poskytnutí doplňkové ochrany.

12. Žalobkyně podala dne 29. 12. 2022 druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „opakovaná žádost“). Dne 10. 1. 2023 poskytla údaje k podané žádosti, kde uvedla, že je ateistka a že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace. Nikdy se politicky neangažovala ani se v Íránu neúčastnila žádných politických akcí. V ČR se však účastnila demonstrací proti íránské vládě, a to konkrétně v Praze v ulici Vodičkova, dvakrát až třikrát na Václavském náměstí, jednou na Karlově mostě a jednou na Národní třídě. Přesné datum demonstrací žalobkyně nezná, proběhly v listopadu a prosinci 2022. Byla na nich jako prostý účastník, nijak nevystupovala, byla tam jako podpora. Měla plakát s lidmi, kteří byli potrestáni trestem smrti. Vykríkovala také hesla proti íránské vládě, zpívala revoluční písně. Svou účast žalobkyně nemůže doložit, má pouze fotografie a pár videí, kde však je vidět vždy jen části těla. Od dubna 2012 se nachází v ČR, nikam nevycestovala. Z Íránu odjela na podkladě íránského cestovního dokladu a českého turistického víza. O udělení mezinárodní ochrany již v ČR žádala v roce 2014, avšak ta jí nebyla udělena. K samotným důvodům podané žádosti uvedla, že její problémy ve vlasti jsou stále tytéž, jako byly v době podání předchozí žádosti. Rozhodla se stát se ateistkou, což je v zemi problém. Dle íránských zákonů muslim, který opustí svou víru, je tzv. mortad a může být potrestán trestem smrti. Člověk může být potrestán stejným trestem rovněž za to, že je mohareb, proti Íránské islámské republice. Írán je mezi 7 státy, které trestají ateisty, kteří dříve byli muslimové, smrtí. Nyní je pro tyto osoby situace v zemi ještě nebezpečnější. Všechny tyto důvody uváděla stejně v původní žádosti. Ze sociálních sítí ví, že je špatná situace v Íránu pro lidi, kteří proti Íránu protestují. Podle jejích tvrzení byl 109 lidem byl uložen trest smrti, pro mohareb jsou tresty nyní tvrdší. Dva lidé byli potrestáni trestem smrti před dvěma dny, minulý měsíc též dva. Mohamad Reza Rahnavard byl potrestán trestem smrti za protesty proti Íránu, trest byl vykonán. Bylo to na sociálních sítích i vysíláno v TV. Podle žalobkyně se situace nijak nezměnila a je stejná jako dříve.
13. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 22. 5. 2023, č. j. OAM-1111/ZA-ZA10-K10-2022 (dále jen „první rozhodnutí o opakované žádosti“), shledal opakovanou žádost žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Žalovaný ve svém rozhodnutí dovodil, že žalobkyně v opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly odůvodnit meritorní posouzení její věci. Podle žalovaného žalobkyně pouze zopakovala totožné důvody jako ve své první žádosti, tedy tvrzení o odpadlictví od islámu a obavy z trestu smrti za ateismus. Připomněl, že její původní azylový příběh byl správními orgány i soudy posouzen jako krajně nevěrohodný, a to jak Městským soudem v Praze, tak následně NSS, který označil za nepravděpodobné, že by žalobkyně byla v Íránu pronásledována za své údajné veřejné projevy ateismu, když zároveň bez potíží vycestovala do ČR. Za novou skutečnost nepovažoval žalovaný ani tvrzenou účast žalobkyně na demonstracích v ČR v roce 2022, neboť žalobkyně se nikdy dříve politicky neangažovala a její aktivity v ČR podle žalovaného nepředstavují pokračování jakéhokoli přesvědčení projeveného v zemi původu. Tyto aktivity byly poprvé zmíněny až těsně po vydání výjezdního příkazu a hodnotil je jako účelové jednání směřující k legalizaci pobytu. Obdobně vyhodnotil i tvrzenou zhoršenou bezpečnostní situaci ve vlasti žalobkyně, její údajné odmítání vyznávat islám bylo již předmětem předchozího přezkumu. Z tohoto důvodu uzavřel, že tvrzení o politické aktivitě *sur place* nesplňují podmínky § 11a zákona o azylu a neprokazuje reálné riziko pronásledování nebo vážné újmy. Žalovaný rovněž odkázal na dlouhodobou pobytovou historii žalobkyně a nově vydaný cestovní doklad v roce 2018 a dovodil, že opakovanou žádost podala nikoli z důvodu nově vzniklé potřeby ochrany, nýbrž jako reakci na ukončení jejího legálního pobytu.

14. Žalobkyně proti prvnímu rozhodnutí o opakované žádosti podala žalobu. Při soudním jednání dne 21. 2. 2024 žalobkyně předložila prohlášení íránského ministerstva spravedlnosti ze dne 22. 10. 2023, dle kterého probíhá vyšetřování informací jednotky basíď o tom, že žalobkyně porušila povinnost nosit hidžáb v zaměstnání a povzbuzovala ostatní k tomuž, opustila náboženství islámu a urazila posvátnost islámu, kdy odpadlictví se trestá smrtí nebo uvězněním na jeden až pět let, a prohlášení íránského ministerstva spravedlnosti ze dne 21. 1. 2024 o tom, že z důvodu nedostavení se žalobkyně ke službě basíď byl spis o obvinění žalobkyně předložen k posouzení a vydání rozsudku. Dále žalobkyně předložila výzvu školy na e-mail žalobkyně ze dne 24. 12. 2023, aby se vyjádřila jednotce pro školní domobranu a morálku Basij Madrasa. O žalobě žalobkyně rozhodl Městský soud v Praze zrušujícím rozsudkem ze dne 23. 10. 2024, č. j. 16 Az 14/2023-68. V odůvodnění konstatoval: *„Jelikož žalovaný v soudním řízení neunesl důkazní břemeno ve smyslu popření nově tvrzených okolností (vedení sankčního řízení proti žalobkyni v zemi původu), žalobou napadené rozhodnutí ve světle nových okolností neobstálo, jelikož nebyly nově dány podmínky postupu podle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu z důvodu nových skutečností ohledně zahájení sankčního řízení proti žalobkyni v zemi původu. Proto soud zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. V novém řízení žalovaný posoudí žádost žalobkyně se zřetelem k nově předloženým listinám a znovu rozhodne o žádosti žalobkyně podle zjištěného skutkového stavu ke dni vydání nového rozhodnutí žalovaného. Pokud nebudou zjištěny nové rozhodné okolnosti ohledně žalobkyni tvrzené újmy, resp. nové okolnosti, které by měly vliv i nadále na věrohodnost jejího tvrzeného azylového příběhu ve vztahu k zahájení sankčního řízení, budou dány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.“*
15. Žalovaný následně provedl další pohovor s žalobkyní dne 20. 2. 2025, kde byla žalobkyně podrobně dotazována zejména k předloženým listinám, které měly prokazovat její trestní stíhání ve vlasti. Další pohovor proběhl dne 25. 2. 2025, žalobkyně byla dotazována mj. na komunikaci s právníkem a na vysvětlení zjištěných nejasností a rozporů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Žalovaný v dalším řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránu vyšel z Informace z X, Informace z X, Informace OAMP Írán - Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (stav: červenec 2025), z 28. července 2025, Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Írán (Přijímání žadatelů o azyl vracejících se do Íránu a zacházení s nimi), ze dne 22. listopadu 2024, International Newsroom: Vládní studie ukázala, že Íránci jsou méně nábožensky založení než dříve, z 24. února 2024, Informace MZV ČR: Ověření dokumentů předložených žadatelkou o mezinárodní ochranu – 109142-6/2024-MZV/LPTP, k č.j. MV-3049-7/OAM-2024, ze dne 26. dubna 2024, Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska: Všeobecná úřední zpráva o Íránu (3.2.3 Svoboda náboženského vyznání a svědomí) ze září 2023, Informace Etarazoo: Trestný čin Moharebeh, Informace z Islámského trestního zákoníku schváleného dne 21. dubna 2013: Trestný čin Moharebeh, Informace Shahrara News: Trestný čin Moharebeh, ze dne 14. prosince 2022, Informace ČTK: Izrael při úderech na Írán zasáhl jeho jaderný provoz, rakety a vojenskou elitu, ze dne 13. 6. 2025, Informace ČTK: Výběr událostí kolem současného konfliktu Izraele a Íránu, ze dne 17. 6. 2025, Informace ČTK: USA zaútočily na jaderná zařízení v Íránu, podle Pentagonu ale nechtějí válku, ze dne 22. 6. 2025, Informace ČTK: Trump oznámil příměří mezi Izraelem a Íránem, v posledních hodinách údery ustaly, ze dne 24. 6. 2025, Informace ČTK: Dvanáct dnů izraelsko-íránské války: kolem 640 mrtvých, většina v Íránu, ze dne 24. 6. 2025, Informace ČTK: V Íránu popravili další tři muže za spolupráci s izraelskou tajnou službou, ze dne 25. 6. 2025, Informace ČTK: Izraelské útoky na Írán podle íránské justice zabily zhruba 935 lidí, ze dne 30. 6. 2025, Informace ČTK: Údery na Írán vrátily jeho jaderný program o téměř dva roky zpět, tvrdí Pentagon, ze dne 2. 7. 2025, Informace ČTK: Írán po konfliktu s Izraelem znovu otvírá svá letiště a vzdušný prostor, ze dne 3. 7. 2025, Informace ČTK: Írán podle šefa justice omilostnil 22.000 lidí zatčených při protestech, ze dne 13. 3. 2023, Informace ČTK: Smrt Amíniové vyvolala v Íránu vlnu protestů, ve vazbě skončily tisíce lidí, ze dne 15. 12. 2022, Informace ČTK: Íránský vůdce Chameneí udělil milost desítkám tisíc vězňů, uvádí státní média, ze dne 5. 2. 2023, Informace ČTK: Írán v posledních letech: jaderné ambice, protesty, podpora Rusku, smrt Raísího, ze dne 26. 6. 2024.
17. Žalobkyni byla dne 11. 9. 2025 dána možnost prostřednictvím jejího zmocněnce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně ve vyjádření k podkladům uvedla, že její jednání bylo monitorováno jednotkou basíďů, dokumenty z Íránu potvrzují, že je vnímána jako osoba podřývající náboženský řád, což zakládá reálné riziko trestního stíhání a nelidského zacházení v případě návratu do země původu. Žalobkyně rovněž upozornila, že bezpečnostní situace v Íránu se od její předchozí žádosti výrazně zhoršila, zejména pokud jde o postavení žen, ateistů a osob kritizujících náboženské předpisy, což dokládá i aktuálními zprávami mezinárodních institucí a médií, včetně informací o zvýšeném počtu popraw za činy související s náboženstvím.
18. Žalobkyně dále doplnila své vyjádření dne 3. 10. 2025. Tvrdila, že její soudní spis byl v Íránu předán přímo Úřadu pro zpravodajské a bezpečnostní služby v M., což podle ní dokládá, že je tamními orgány považována za bezpečnostní hrozbu. Uvedla, že by po návratu byla na letišti okamžitě vyslechnuta a mohla by čelit obvinění ze špionáže, zvláště s ohledem na nedávný ozbrojený konflikt mezi Íránem a Izraelem. Argumentovala, že proti ní v Íránu skutečně probíhá trestní řízení, které zahrnuje obvinění z urážky proroka a odpadlictví od islámu, tedy skutky, za něž je podle íránského práva běžně ukládán trest smrti. Upozornila na to, že íránské soudy uplatňují vágní obvinění, popírají právo na obhajobu a jejich

rozhodování je silně politizované. Tvrdila také, že po revoluci „Žena, život, svoboda“ se represivní politika vůči opozici ještě zpřísnila a že případy veřejně známých osob potvrzují systematické porušování práv obviněných. Žalobkyně se domnívala, že ve správním spise chybí některé dokumenty, které doložila, zejména oficiální odpověď svého advokáta z Íránu a potvrzení o důchodu své sestry, jež správní orgán převzal, ale nezařadil do spisu. Kritizovala také nesprávné posouzení otázky amnestií, když podle ní amnestie nejsou poskytovány politickým vězňům, a uvedení trestného činu „moharebeh“, který se na její případ nevztahuje. Součástí jejího podání byly dále e-mailová korespondence s jejím právní zástupcem v Íránu a příspěvky ze sociální sítě Instagram ohledně politické a bezpečnostní situace v Íránu v perštině a jejich překlad do češtiny.

19. Žalovaný vázán závazným právním názorem vydal nové rozhodnutí dne 8. 10. 2025, č. j. OAM-1111/ZA-ZA10-K10-R2-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), v němž opětovně posoudil žádost žalobkyně jako nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
20. Vycházel přitom z toho, že žalobkyně v opakované žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti ani zjištění ve smyslu § 11a zákona o azylu, které by bez jejího zavinění nebyly předmětem posouzení v předchozím řízení a které by současně mohly nasvědčovat tomu, že jí hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně znovu odkázala na totožné motivy svého odchodu z Íránu jako v první žádosti z roku 2014, tedy na tvrzené odpadlictví od islámu a obavy z trestu smrti, přičemž tato tvrzení byla již tehdy označena za nevěrohodná a tyto závěry byly soudy aprobovány. Na základě toho žalovaný konstatoval, že mezi první a druhou žádostí není žádný relevantní rozdíl, tudíž žalobkyní předestřené skutečnosti nepředstavují nový azylový důvod. K obdobnému závěru dospěl podle správního orgánu i Městský soud v Praze v rámci soudního přezkumu předchozího rozhodnutí, který zdůraznil, že tvrzení týkající se ateismu žalobkyně již bylo pravomocně posouzeno jako nevěrohodné a není důvodu znovu je hodnotit jako nové. Žalovaný poukázal také na to, že sama žalobkyně v rámci pohovoru v lednu 2023 výslovně uvedla, že opakovanou žádost podává ze stejných důvodů jako v roce 2014. Pokud jde o dokumenty, které žalobkyně později doložila jako údajné potvrzení o zahájení sankčního řízení v Íránu ze strany basídky a ministerstva spravedlnosti, žalovaný je podrobil detailnímu přezkumu a dospěl k závěru, že se jedná o materiály neautentické, jejichž pravost je zásadním způsobem zpochybněna. Dovodil, že e-maily, jimiž měly být tyto dokumenty zaslány, pocházejí ze soukromé e-mailové adresy sestry žalobkyně, nikoli z adres institucí, které se v dokumentech uvádějí. Žalobkyně přitom podávala ohledně původu e-mailů natolik rozporné, proměnlivé a vzájemně neslučitelné výpovědi, že je správní orgán označil za nevěrohodné. Rozhodující pro žalovaného rovněž bylo, že tato údajná „nová skutečnost“ se objevila až po mnoha letech od odchodu žalobkyně z Íránu, a to v době, kdy jí hrozilo vycestování z ČR. Žalovaný proto vyhodnotil načasování i obsah dokumentů jako účelové. V této souvislosti připomněl, že schopnost žalobkyně manipulovat s dokumenty byla prokázána již v prvním řízení. Žalovaný se dále zabýval tvrzením žalobkyně, že se v Praze účastnila protivládních demonstrací, a proto jí má v Íránu hrozit trestní postih. K tomu uvedl, že žalobkyně nikdy nebyla politicky aktivní v Íránu, demonstrací se účastnila pouze jako anonymní řadová účastnice a nic nenasvědčuje tomu, že by se o jejích aktivitách dozvěděly íránské orgány. Odkázal rovněž na rozsudek Městského soudu v Praze z roku 2024, který výslovně dovodil, že žalobkyně nepatří mezi politicky exponované osoby a že ani samotná účast na demonstracích v zahraničí neznamená, že by jí hrozilo pronásledování či trestní postih. Žalovaný proto uzavřel, že účast na demonstracích

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu. Pokud žalobkyně tvrdila zhoršení celkové bezpečnostní situace v Íránu, žalovaný uvedl, že podle dostupných informací sice po roce 2022 probíhaly protesty a došlo i k dočasné vojenské eskalaci s Izraelem, nicméně tyto události nemění situaci natolik, aby automaticky zakládaly hrozbu vážné újmy pro každou vracející se osobu. Podle žalovaného se žalobkyně nenachází v postavení, které by ji činilo rizikovou vůči státním represivním složkám, zejména proto, že již samotný základ jejího příběhu byl v minulosti pravomocně vyhodnocen jako neautentický. V této souvislosti konstatoval, že celkový vývoj v Íránu nelze chápat jako novou skutečnost individualizovanou vůči žalobkyni. Žalovaný uzavřel, že nezačal znovu hodnotit otázku azylu ani doplňkové ochrany, neboť nepřipustnost opakované žádosti podle § 10a odst. 2 zákona o azylu vylučuje meritorní posouzení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí s ohledem na změnu poměrů.
22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
23. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
24. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
25. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
26. K namítané nepřezkoumatelnosti soud poukazuje na ustálenou judikaturu NSS, dle které je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

787/2006 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav a přihlížel ke všem podstatným okolnostem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobkyně se nejedná o nové skutečnosti dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, žalovaný tento svůj závěr dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, argumentace má oporu ve správním spisu. Soud tak danou námitku shledal nedůvodnou.

27. V projednávané věci podala žalobkyně již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Institut opakované žádosti představuje podle ustálené judikatury NSS pouze omezenou možnost opětovného meritorního posouzení věci. Dle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: *„Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.“*
28. Neshledá-li správní orgán okolnosti uvedené žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti, stanovil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/201-96, konkrétní podmínky, která musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
29. V této souvislosti soud předně poukazuje na vlastní vyjádření žalobkyně učiněná v rámci posuzované opakované žádosti, v níž výslovně uvedla, že důvody podání této žádosti jsou shodné s důvody, které uplatnila v první žádosti. Žalobkyně rovněž sama potvrdila, že se její situace od doby předchozího řízení nijak nezměnila. Doplnila sice, že po celou dobu pobývala na území ČR a do Íránu se vrátit nechtěla, „aby se tam něco nestalo“, tato skutečnost však nemění nic na tom, že žalobkyně opětovně předkládá totožné důvody, které již byly správním orgánem v minulosti posouzeny.
30. Pokud jde o konkrétní důvody podání opakované žádosti, žalobkyně uvedla, že její problémy v Íránu jsou stejné jako dříve, opětovně poukázala na obtíže osob, které se rozhodly zanechat vyznávání muslimské víry a stát se ateisty. Podle jejího tvrzení takové osoby čelí v Íránu závažným postihům, včetně možného uložení trestu smrti, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

situace se dle jejího mínění v poslední době zhoršila. V této souvislosti uvedla, že existuje přibližně 109 osob, u nichž je evidováno, že mají být potrestány uvedeným trestem, a že dva lidé byli takto popraveni před dvěma dny a další dva v uplynulém měsíci. Dále zmínila případ Mohamada Rezy Rahnawarda, jenž měl být popraven za protesty proti íránské vládě, přičemž tato událost měla být zveřejněna na sociálních sítích i v televizním vysílání.

31. Pokud jde o skutečnost, že se žalobkyně stala ateistkou a z tohoto důvodu pociťuje obavy z návratu do země původu, soud konstatuje, že tato okolnost již byla předmětem posouzení v rámci její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně následného přezkumu NSS. Samotné tvrzení o jejím ateismu tudíž nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu, jež by mohla zakládat důvodnost opakované žádosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že azylový příběh žalobkyně v podobě, v jaké byl uplatněn v předchozím řízení, byl posouzen jako nevěrohodný, a to s ohledem na četné rozpory v tehdejších tvrzeních žalobkyně. Tato skutečnost pouze podtrhuje, že žalobkyně v nynějším řízení nástin svého příběhu nijak nezměnila a naopak opakuje již dříve posouzená a pravomocně vyhodnocená tvrzení. K tomu soud uvádí, že závěr žalovaného o nevěrohodnosti příběhu žalobkyně v jeho rozhodnutí o předchozí žádosti žalobkyně, byl potvrzen NSS v rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 2 Azs 195/2018-40, ve kterém k tomu konkrétně uvedl, že: *„Stěžovatelka v první řadě sporuje závěr žalovaného a městského soudu o nevěrohodnosti svého azylového příběhu. Nejvyšší správní soud se nicméně s rozhodnutím žalovaného i napadeným rozsudkem ztotožňuje, byť některé z výtek směřujících vůči výpovědím stěžovatelky považuje za přepjaté. Rozhodnou shledává Nejvyšší správní soud skutečnost, že stěžovatelčinu vycestování ze země původu nebyly ze strany íránských státních orgánů kladeny jakékoli překážky, a to i přesto, že měla být nedlouho před svým odjezdem podruhé vyslýchána tamním státním orgánem pro dohled nad dodržováním náboženských norem (Herasat). Za zarážející, leč za představitelnou, je nutno označit skutečnost, že stěžovatelce bylo vydáno jejím zaměstnavatelem (šolským zařízením, kde vyučovala) potvrzení o délce zaměstnání a průměrném výdělku, které však obsahovalo záměrně nesprávné údaje, což stěžovatelka v řízení před žalovaným zdůvodnila tím, že nesprávné údaje byly v potvrzení uvedeny na její žádost ředitelkou školy, s níž měla dobré osobní vztahy. Taktéž Nejvyšší správní soud nepovažuje za nemožné, na rozdíl od žalovaného, aby stěžovatelka vyučovala od roku 2007 (resp. již částečně po dobu svého studia od roku 2002) islámské právo a zároveň si v roce 2005 uvědomila, že nemůže nadále islám vyznávat. Nekompatibilita obou skutečností je pouze zdánlivá, neboť vystupování osoby navenek nemusí nutně zrcadlit její vnitřní postoje. Nejvyššímu správnímu soudu ovšem nezbyvá než přisvědčit žalovanému v tom, že se jeví být vysoce nepravděpodobným stěžovatelčino tvrzení, že výluky v dodržování náboženských norem dávala veřejně najevo již od roku 2005, a to právě v prostředí instituce poskytující vzdělání jak v oblasti sekulární, tak i religiózní. Skutečností taktéž je, že stěžovatelka v rámci provedených pohovorů své výpovědi nikoli nepatrným způsobem pozměňovala v reakci na žalovaným předkládané dokumenty, které předtím stěžovatelka přiložila ke své žádosti o schengenské vízum. Nejvyšší správní soud má za to, že s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem žalovaný nepochybil, pokud azylový příběh stěžovatelky označil za nevěrohodný.“*
32. K obdobnému závěru dospěl i zdejší soud ve zrušujícím rozsudku v bodech 37 až 40, kde především konstatoval: *„Žalovaným bylo příhodně poukázáno na konstatovanou nevěrohodnost žalobkyně, pokud jde o její tvrzení ohledně toho, jak se měla stát ateistkou, žalovaný proto nepochybil, pokud se věnoval tvrzením žalobkyně v tomto ohledu pouze z pohledu hodnocení, zda obsahují nějaké nové relevantní informace. Ze strany žalobkyně nebyly ke druhé*

žádosti prezentovány žádné konkrétní skutečnosti, na podkladě, kterých by mělo být zřejmé, že by měl brozit jakýkoli postih právě žalobkyni.“

33. Žalobkyně ke své druhé žádosti sdělila, že v Íránu nikdy nebyla žádným způsobem politicky aktivní, poukázala však na své aktivity v ČR, v rámci nichž se měla opakovaně účastnit demonstrací v Praze. S těmito aktivitami měla podle svého sdělení začít v listopadu 2022, přičemž se měly dále konat v prosinci 2022.
34. Soud se při posouzení této skutečnosti ztotožňuje se závěry uvedenými ve zrušujícím rozsudku, zejména v jeho bodě 44, v němž bylo konstatováno: *„I kdyby však účast žalobkyně na demonstracích skutečně pramenila z jejího vnitřního přesvědčení a žalobkyně se účastnila demonstrací v příslušné době, nemůže dané nic změnit na dalších závěrech žalovaného o tom, že z ničeho bez dalšího nevyplývá, že by žalobkyně měla být za své aktivity v ČR nějak postižena v zemi původu. V tomto ohledu žalovaný postupoval řádně, byla vzata v úvahu nejen situace v zemi původu žalobkyně a tamní události, ale bylo přihlédnuto též k individuálním skutečnostem případu žalobkyně, na základě, kterých žalovaný neshledal důvod pro opětovné meritorní posouzení žádosti.“*
35. Zdejší soud se dále ve zrušujícím rozsudku zabýval otázkou, jaká rizika mohou hrozit neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany po návratu z ČR do Íránu. V této souvislosti dovodil: *„Soud se s uvedeným posouzením ze strany žalovaného ztotožňuje. Shodně s žalovaným považuje soud za podstatné, že v případě žalobkyně se nejedná ani s přihlédnutím k jejím účastem na demonstracích v Praze o osobu, o kterou by měl mít íránský režim z nějakého důvodu bez dalšího zájem. Žalobkyně sama sdělila, že se demonstrací konaných v Praze účastnila pouze jako řadový účastník, aniž by na nich jakkoli veřejně vystupovala, měla pouze vykřikovat příslušná hesla a držet transparent. Ani z jiných skutečností uváděných žalobkyní neplyne, že by měla být jakkoli širěji nad rámec této účasti na demonstracích politicky aktivní.“* Současně uvedl v bodě 52: *„Ze zmíněných zpráv plyne, že postih politických aktivistů navracejících se ze zahraničí do Íránu nelze zcela vyloučit, nicméně dle soudu byl v případě žalobkyně ze strany žalovaného učiněn správný závěr, že toto není její případ. [...] Dle soudu tak sice jisté zapojení žalobkyně do politických aktivit, ať již bylo primárně účelové, či nikoli, nelze zcela vyloučit, avšak nejednalo se o takové aktivity, které by mohly žalobkyni bez dalšího v případě jejího návratu závažněji ohrozit. Z ničeho neplyne, že by se státní orgány Íránu měly o těchto aktivitách žalobkyně v ČR dozvědět, že by měly v žalobkyni vidět politickou aktivistku. Dané lze ostatně usuzovat i z tvrzení samotné žalobkyně o tom, že organizátoři nechtěli na akcích pořizovat fotografie z důvodu, že se jednalo často o účastníky, kteří poté cestovali zpět do Íránu. Dle soudu tímto sama žalobkyně připustila, že řadová účast na demonstraci bez dalšího neměla pro účastníky v její vlasti jakékoli negativní důsledky.“*
36. Ve zrušujícím rozsudku se taktéž zabýval námitkou žalobkyně, podle níž by byla po návratu do Íránu nucena nosit hidžáb, a v případě jejího odmítnutí by jí hrozily sankce ze strany tamních státních orgánů. V bodě 56 konstatoval: *„Soud se v rámci této námítky ztotožňuje s žalovaným v tom, že vzhledem k tomu, že tato skutečnost byla již předmětem posouzení předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, kdy byly skutečnosti ohledně ateismu žalobkyně vyhodnoceny jako nevěrohodné, nebylo již třeba se jí znovu detailněji zabývat. K samotnému nošení hidžábu žalobkyně dříve konkrétně uváděla, že jí za jeho nenošení mělo brozit v Íránu bičování. Žalobkyně ve druhé žádosti nad rámec dříve uváděných tvrzení neposkytla žádné další spolehlivé vysvětlení, pouze ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí zmínila, že hidžáb nenosí, avšak nedodala žádné další podrobnosti.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

37. Ve zrušujícím rozsudku zdejší soud uzavřel: „Lze shrnout, že aby bylo možné žádost žalobkyně meritorně posoudit, musel by být ze strany žalobkyně tvrzen relevantní nový důvod, což se ve správním řízení nestalo a nebylo ani zjištěno, že by se taková nová relevantní skutečnost v jejím případě objevila. I v případě, že by účast na demonstracích naplňovala jako nově tvrzená skutečnost zákonnou podmínku dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, kdy tato skutečnost ani nemohla být žalobkyni v době její původní žádosti známa a ani předmětem přezkumu žádosti, nenaplňovaly by tyto skutečnosti podmínku druhou dle § 11a odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť se nejedná o skutečnosti, které by svědčily o tom, že by žalobkyni ve vlasti hrozilo pronásledování či vážná újma. Takovými nově relevantními skutečnostmi bez dalšího nejsou ani samy o sobě změny, které se v Íránu udály od doby posouzení původní žádosti, neboť ty by musely mít přímý vztah k situaci žalobkyně, což nebylo prokázáno.“ Současně v rozsudku dodal: „Z výše uvedeného vyplývá, že pokud by soud nezohlednil žalobkyni předložené listiny u soudních jednání, žalobu by zamítl jako nedůvodnou. V první etapě posuzování by tak byla žalobkyně neúspěšná.“
38. Soud se v plném rozsahu ztotožňuje se závěry uvedenými ve zrušujícím rozsudku, pokud jde o posouzení azylového příběhu žalobkyně jako nevěrohodného, a to v té části, která se netýká nově předložených listin údajně dokládajících zahájení sankčního řízení v Íránu. Na tyto závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odkázal a žalobkyně jejich správnost v žalobě nijak nezpochybnila, ani proti nim nevznesla konkrétní námitky. Za této situace soud konstatuje, že tvrzení žalobkyně týkající se její údajné apatie, či obav spojených s nošením hidžábu považuje za nevěrohodná a neprokázaná. Tato tvrzení nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu a nejsou způsobilá změnit závěry přijaté v řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na shora uvedené soud neprováděl dokazování ani k žalobkyni předložené zprávě Amnesty International o stavu lidských práv v Íránu za rok 2024, neboť tvrzené důvody pronásledování i hrozba vážné újmy byly shledány nevěrohodnými a nemohou založit přiměřenou pravděpodobnost rizika ve vztahu k její osobě. Ohledně účasti na demonstracích soud shrnuje, že tato skutečnost v projednávaném případě nesvědčí o možnosti vystavení pronásledování z důvodů dle § 12 nebo o hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
39. Soud se dále zabýval prohlášením Ministerstva spravedlnosti Íránu o zahájení sankčního řízení ze dne 22. 10. 2023 a prohlášením Ministerstva spravedlnosti Íránu o předání obvinění k vydání rozsudku ze dne 21. 1. 2024, kterými žalobkyně dokládala, že jí v zemi původu hrozí bezprostřední vážná újma ve formě uložení a výkonu trestu smrti. Na podporu těchto dokumentů dále předložila k žalobě komunikaci se svou advokátkou v Íránu a oficiální potvrzení o neúspěšném doručení písemností ve vlasti.
40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil předložené dokumenty jako nedůvěryhodné a nepřijal je jako potvrzující novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu. Z veřejně dostupných údajů zjistil, že e-mailová adresa, z níž měly být dokumenty žalobkyni zaslány, nepatří škole ani basídži, nýbrž sestře žalobkyně. Žalobkyně navíc k původu adresy i osobě odesílatele uváděla vzájemně rozporná, proměnlivá a vzájemně se vylučující vysvětlení, což podstatně snižuje věrohodnost celé verze o zaslání materiálů oficiální institucí. Žalovaný dále zpochybnil tvrzení, že ředitelka školy měla být současně i vedoucí sekce basídže, neboť tomu neodpovídají žádné z předložených listin a žalobkyně tuto skutečnost nedokázala konzistentně vysvětlit či doložit. Současně zjistil, že sporný e-mailový účet měl být v minulosti vytvořen přímo žalobkyní v rámci webové stránky spravované její sestrou, což podle žalovaného potvrzuje, že dokumenty nepocházejí od státních orgánů Íránu. Tento

závěr podporuje i skutečnost, že žalobkyně připustila, že v minulosti vytvářela školní e-mailové účty, avšak nedokázala přesvědčivě vysvětlit, proč má být daná adresa prezentována jako oficiální školní kanál. Na základě těchto zásadních nesrovnalostí žalovaný uzavřel, že předložené dokumenty neprokazují žádnou skutečnou aktivitu či zájem iránských státních složek o žalobkyni, a proto nemohou představovat novou skutečnost způsobitou založit přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

41. Žalobkyně uváděla, že jí předložené dokumenty o zahájení sankčního řízení byly zaslány prostřednictvím e-mailové adresy školy R., kde před svým odchodem z Íránu působila jako učitelka, a odesílatelem měl být školní basídž jakožto interní morální a dozorová jednotka ve školách. Tvrdila, že použitá e-mailová adresa je školní, kterou v minulosti sama technicky zřizovala vzhledem ke své IT zdatnosti, a proto nepatří její sestře, ale škole. Dodala, že její sestra působila dříve jako ředitelka uvedené školy, a z tohoto důvodu mohla mít v minulosti k e-mailovému účtu přístup. Podle žalobkyně je však sestra již více než deset let v důchodu, e-mail nepoužívá a aktuálně k němu nemá žádný přístup, což měla žalobkyně doložit i potvrzením o jejím odchodu do důchodu.
42. Za účelem posouzení autentičnosti předložených dokumentů uskutečnil žalovaný s žalobkyní pohovor dne 20. 2. 2025. Z protokolu k pohovoru soud vyčetl následující skutečnosti týkající se předložených důkazů. Žalobkyně k původu dokumentů uvedla: „*To jsem dostala přes e-mail tyto dokumenty, ze školy, kde jsem pracovala.*“ K otázce, kdo přesně dokumenty odeslal, nejprve tvrdila, že je zaslala „škola“, vzápětí upřesnila, že „*Poslal to školní basídž. Neposlala to osoba, ale basídž. Je to instituce, není to osoba.*“. Žalovaný ji vyzval k upřesnění, proč je přesvědčena, že odesílatelem byl právě basídž, na což žalobkyně odpověděla: „*V dokumentech je uvedeno, že to poslal basídž.*“. Žalovaný se následně dotazoval na identitu údajného odesílatele. Z předloženého e-mailu vyplývalo, že odesílatelem byla osoba jménem Fatima Bidel, nikoli samotná instituce. Na přímý dotaz, proč tvrdila, že e-mail nepsala osoba, ale pouze instituce, žalobkyně prohlásila: „*To je ředitelka školy. Ten mail není od osoby, ale ze služebního mailu školy, přes ředitelku [...] Ten mail je od školního basídže a na vědomí se to musí dávat ředitelce.*“ Žalobkyně tvrdila, že Fatima Bidel je ředitelkou školy, avšak v dokumentech je tato osoba označena pouze jako členka nebo vedoucí sekce basídže. Po upozornění žalovaného, že v dokumentech nikde není uvedeno, že je ředitelkou, žalobkyně odpověděla: „*V Íránu je to tak, že ředitelka školy je zároveň vedoucí sekce basídžů.*“, ale následně připustila, že si „*to nepamatuje, protože je to 12 let*“ a nemůže potvrdit, zda to tak bylo i za jejího působení na škole. Žalovaný pokračoval k otázce na e-mailovou adresu X. Na dotaz, komu daný e-mail patří, žalobkyně uvedla, že jde o „*školní služební mail patřící ředitelce školy*“ či „*vedení školy*“. Žalovaný konfrontoval žalobkyni se zjištěním, že tento e-mail patří osobě jménem F. N. Žalobkyně nejprve reagovala, že „*ta osoba F. N. také patří do té školy*“, posléze uvedla, že jde o „*zakladatelku školy*“ a že zajišťovala „*provozní záležitosti školy*“. Po dotazu, zda má k F. N. příbuzenský vztah, žalobkyně uvedla, že to je její sestra. Žalovaný následně upozornil, že oba e-maily, jak školní, tak osobní adresa žalobkyně X, jsou vedeny u poskytovatele B. pod profilem její sestry. Na to žalobkyně odpověděla: „*To nejsou maily mé sestry, ona nemá přístup ke školním služebním e-mailům, ona zajišťuje provoz v té škole.*“ K nově zjištěným informacím ze stránek B. (poskytovatel služeb psaní webových stránek) vypověděla: „*Tuto webovou stránku jsem vytvořila já, nikoliv moje sestra*“ a že uvedení obou e-mailů vzniklo při tvorbě „*školní stránky*“ podle pokynu vedení školy. K dotazu, proč je u e-mailu X veden kontakt na její sestru uvedla: „*Samozřejmě moje sestra byla aktivní, takže ten kontakt byl na ní. Byl to služební mail. Moje sestra byla aktivním zaměstnancem.*“ Žalovaný následně upozornil, že předmětná stránka B. není stránkou školy, ale osobní stránkou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

literárního charakteru vedenou pod jménem její sestry. Žalobkyně poté řekla, že jedna stránka B. byla její osobní a druhá měla být pro školu. K dotazu, proč jsou na stránkách její sestry uvedeny kontakty na oba e-maily, sdělila, že sestra jí uvedené dokumenty nemohla zaslat, jelikož ani neumí s internetem zacházet, přestože byla osobou odpovědnou za provozní a finanční záležitosti školy. Dodala, že stránky vytvořila ona sama a následně je předala řediteli školy.

43. Žalovaný následně provedl s žalobkyní dne 25. 2. 2025 doplňující pohovor. Žalobkyně v něm k předloženým dokumentům zopakovala tvrzení uvedená v pohovoru dne 20. 2. 2025, avšak současně uvedla i několik nových skutečností. K dotazu žalovaného, proč jednotka basíď, která je součástí bezpečnostního aparátu, posílá oficiální dokumenty z civilního školního e-mailu, který je zároveň uveden na osobních stránkách její sestry, žalobkyně reagovala tvrzením: *„Pokud basíď chce nahlížet na mail nebo posílat přes služební mail, tak ředitelka školy to musí umožnit.“* Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že na webových stránkách školy R. je jediný e-mailový kontakt na školu uveden X, tedy nikoliv ten, ze kterého byly dokumenty žalobkyni zaslány. Žalobkyně k tomu sdělila: *„Pokud vím, X je služební e-mail. Já tam dlouho nejsem.“* Žalovaný upozornil žalobkyni na to, že v minulém pohovoru uvedla, že ve škole R. pracovala od roku 2008, nicméně ve své právní žádosti předložila potvrzení dokládající, že byla ve škole zaměstnána na plný úvazek již od roku 2002. K tomu řekla, že se do školy od roku 2002 chodila zaučovat a kvůli žádosti o vízum do ČR jí ředitelka školy vystavila nepravdivé potvrzení, aby jí pomohla. Vypověděla, že učila výpočetní techniku a předmět, jak získat zaměstnání. Žalovaný v této souvislosti však poukázal na to, že ve své žádosti o vízum doložila, že vyučovala arabštinu, náboženství a kurzy koránu. Žalobkyně k tomu uvedla, že to je možná chyba a že *„nikdy neučila arabštinu, korán, možná [...] Nikdy jsem takové předměty nevyučovala.“* V neposlední řadě se žalovaný dotázal žalobkyně na prodlužování cestovního dokladu. K tomu žalobkyně konstatovala, že si cestovní doklad zajistila rok předtím, než opustila zemi původu a v ČR si ho dvakrát prodlužovala. K otázce na své obavy z iránských úřadů při prodlužování cestovního dokladu řekla, že *„samozřejmě, že jsem se bála, měla jsem veliký strach. Byla jsem nucena od MV ČR, abych to zařídila“* a současně *„co se týče činnosti basíďů, to se netýká iránské ambasády, to se ambasáda nedozví, to je věc vnitřní bezpečnosti Íránu. Ambasáda s tím nemá co do činění.“*
44. K posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013-34, ve kterém mj. uvedl, že: *„Ohledně věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, zveřejněný na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „(...) není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83, www.nssoud.cz).“*
45. Soud shledal předložená prohlášení Ministerstva spravedlnosti Íránu o zahájení sankčního řízení ze dne 22. 10. 2023 a prohlášení Ministerstva spravedlnosti Íránu o předání obvinění k vydání rozsudku ze dne 21. 1. 2024 nevěrohodnými, neboť nesplňují kritérium autenticity a nemohou založit riziko vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu. Předně soud konstatuje, že žalovaný provedl rozsáhlé dokazování k ověření původu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dokumentů, přičemž byly identifikovány zásadní rozpory, které žalobkyně nebyla schopna věrohodně objasnit. Jak vyplývá z protokolu z pohovoru ze dne 20. 2. 2025 a 25. 2. 2025, žalobkyně podávala vzájemně rozporná a proměnlivá tvrzení ohledně totožnosti odesílatele, povahy e-mailové adresy X, jejího vztahu ke škole, k sestře žalobkyně i k jednotce basíď. Tyto rozpory nejsou marginální, nýbrž se týkají samotné autenticity dokumentů a jejich spojení s íránskými státními orgány.

46. Soud pokládá za klíčové, že žalovaný zjistil, že e-mailová adresa, ze které měly být dokumenty zaslány jako oficiální komunikace instituce basíď či školy R., je vedena pod profilem sestry žalobkyně u poskytovatele B. a byla spojena i s osobní e-mailovou adresou samotné žalobkyně. Tato skutečnost významně oslabuje tvrzení, že předmětné dokumenty pocházejí od jakéhokoli státního orgánu Íránu. Žalobkyně navíc opakovaně měnila výklad, komu adresa vlastně patří (ředitelce, vedení školy, sestře, jí samotné), jak vznikla a kdo ji používal. Taková tvrzení nejsou konzistentní a nevytvářejí dostatečný základ pro závěr, že komunikace pochází od státních institucí. Soud také shledává jako zásadní rozpor v tvrzení žalobkyně, že dokumenty zaslala instituce basíď, avšak z e-mailu vyplývá, že odesílatelem byla konkrétní osoba jménem Fatima Bidel. Žalobkyně nejprve tvrdila, že nejde o osobu, ale o instituci, následně označila Fatimu Bidel za ředitelku školy a poté připustila, že je současně ředitelkou školy i vedoucí basíďe. Tyto rozpory v identifikaci odesílatele dokumentů zásadně snižují jejich věrohodnost. Autenticitu dokumentů dále zpochybňuje skutečnost, že žalobkyně nebyla schopna konzistentně popsat, jakou funkci měla její sestra ve škole, jaký měla přístup k e-mailovým účtům, kdo stránky B. založil, a proč se údajně oficiální školní e-maily nacházejí na osobní literární stránce její sestry. Soud podotýká, že pokud by dokumenty skutečně pocházely od íránských bezpečnostních struktur, je vysoce nepravděpodobné, aby byly zasílány z neoficiálního civilního e-mailu, nikoli z domény státní instituce, a aby jejich odeslání vykazovalo takovou míru chaotických prvků, jaké plynou z výpovědi žalobkyně. Další nesrovnalosti, které významně zpochybňují věrohodnost žalobkyně, se týkají jejího pracovního působení, povahy vyučovaných předmětů, obsahu potvrzení pro udělení víza a jejího chování při prodlužování cestovního dokladu. Tyto rozpory nejsou okrajové, naopak svědčí o tom, že žalobkyně v klíčových bodech vypovídá nejednotně a upravuje svou verzi podle průběhu řízení.
47. Soud při posouzení celého kontextu dospěl k závěru, že dokumenty předložené žalobkyní nenesou zjevně znaky oficiální komunikace Ministerstva spravedlnosti Íránu ani jednotky basíď. Jejich způsob doručení, nejasnosti kolem odesílatele a rozpory ve výpovědích vedou k závěru, že jejich autenticita nebyla prokázána, a jejich věrohodnost je natolik narušena, že je nelze považovat za podklady, z nichž by bylo možné dovodit existenci jakéhokoli řízení vedeného proti žalobkyni v Íránu. V projednávané věci tedy nelze uzavřít, že by proti žalobkyni bylo vedeno jakékoli řízení ze strany státních orgánů Íránu. Nepodařilo se prokázat ani to, že by po ní v zemi původu bylo jakýmkoli způsobem pátráno či že by o ni tyto orgány projevily skutečný zájem. Soud proto uzavírá, že předložené listiny nejsou autentické, nejsou věrohodné a neprokazují existenci reálné, individualizované hrozby trestu smrti či jiné vážné újmy. Nejedná se tudíž o nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu a žalobkyně jimi (ve spojení se svou výpovědí) neunesla své důkazní břemeno. Naopak, žalovaný unesl své důkazní břemeno a své závěry o autenticitě žalobkyní předložených listin řádně doložil.
48. Žalobkyně odvozovala pravost jí předložených dokumentů taktéž od komunikace s její íránskou advokátkou a od oficiálního potvrzení o neúspěšném doručení písemností

žalobkyni v Íránu. Současně se odkázala na vyjádření Velvyslanectví ČR v Teheránu, které možnost trestního stíhání pro dané činy po takto dlouhé době nevyloučilo.

49. Žalovaný při posouzení dokumentu označeného jako „potvrzení o oznámení“ ze dne 13. 4. 2024 vyšel z výpovědi žalobkyně při doplňujícím pohovoru ze dne 25. 2. 2025. Tento měl prokazovat, že předložené dokumenty od basídky byly nejprve neúspěšně doručovány na íránskou adresu žalobkyně a následně byly převzaty její právní zástupkyní. Žalobkyně nejprve tvrdila, že dokument potvrzuje, že dopisy byly odeslány na její adresu v Íránu, ale protože tam nebyla, převzala je její právní zástupkyně na základě plné moci. Současně uvedla, že originály pak dostala její právní zástupkyně v zastoupení. Následně však na přímý dotaz, jak mohla doložit originál dokumentu, pokud jej obdržela e-mailem, uvedla, že originály jí poslala sestra, protože je při své cestě z Íránu v červenci 2024 údajně vyzvedla od právníčky. Tato tvrzení se podle žalovaného vzájemně vylučují, protože žalobkyně na jedné straně tvrdí, že originály měla právní zástupkyně v Íránu, avšak současně tvrdila, že originály fyzicky přivezla její sestra a předala jí je v ČR. Když byla žalobkyně tážána, proč o údajném oficiálním doručení poštou nemluvila již v předchozím pohovoru ze dne 20. 2. 2025, odpověděla nejprve: „*Neptal jste se na tuto otázku.*“, a posléze: „*Nebyl čas.*“. Na opakované dotazy poté sdělila, že mluvila pouze o e-mailech na doporučení právní zástupkyně v Íránu, avšak vzápětí toto tvrzení popřela s tím, že to pochopila špatně a odmítla, že by jí advokátka říkala, co má uvádět. Žalovaný v rozhodnutí zdůraznil, že tato vysvětlení nejsou slučitelná a jejich postupné měnění zpochybňuje pravdivost současné verze. Další zásadní rozpory žalovaný spatřoval v časových údajích, které žalobkyně v průběhu pohovoru sdělila. Na opakované dotazy, kdy se od právníčky dozvěděla o existenci poštovního doručení, kdy byla plná moc udělena a kdy ji soud vyzval k doložení originálů, žalobkyně opakovaně odpovídala „*nevím*“, „*nepamatuji si*“ nebo „*nemohu říci*“. Teprve poté uvedla, že by to mohlo být v květnu 2024, což ovšem časově nekoresponduje se skutečností, že dokument na č. l. 144 je datován 13. 4. 2024 a navíc podle spisu měla být plná moc advokátce podepsána až v srpnu 2024. Žalovaný v rozhodnutí upozorňuje, že podle správního spisu byla advokátce N. plná moc doručována až dne 22. 8. 2024, a proto tvrzení žalobkyně, že právníčka převzala dokumenty již v dubnu, nemůže být pravdivé, když je potvrzení o zaslání dokumentů datováno k 13. 4. 2024. V dokumentu, který žalobkyně předložila, je zároveň odkazováno na soudní žádost univerzit a škol basídky. Toto dle názoru žalovaného taktéž není v souladu s výpověďmi žalobkyně, kde uváděla, že vyučovala na střední škole. Žalovaný dále upozornil na to, že podpis právníka S. H. na obou předložených dokumentech je zcela identický. Rozhodnutí dále uvádí, že žalobkyně během pohovoru opakovaně měnila popis aktivit, pro které jí hrozí vážná újma ve vlasti. Konkrétně v dokumentu z října 2023 bylo uvedeno, že žalobkyně „*propagovala a povzbuzovala ostatní zaměstnance, aby chodili bez hidžábu*“. Žalobkyně si v rámci svých pohovorů několikrát dle žalovaného protirečila, když vypověděla, že říkala svým žákám, aby nenosily hidžáb, aby následně uvedla: „*Nikdy neříkala nikomu, jestli má nebo nemá nosit hidžáb, protože nebylo možné, aby to nenosili.*“
50. Předně soud konstatuje, že žalobkyní předložené originály dokumentů z Íránu nepřekonávají zásadní pochybnosti o jejich pravosti, které vyšly najevo již v rámci správního řízení. Jak vyplývá z obsahu pohovorů konaných dne 20. 2. 2025 a 25. 2. 2025, žalobkyně poskytla vzájemně rozporné a proměnlivé informace o tom, kde se originály dokumentů nacházely, kdo k nim měl přístup, jak se dostaly k její advokátce a jakým způsobem byly následně získány její sestrou. Tyto rozpory jsou natolik zásadní, že samy o sobě zpochybňují tvrzení žalobkyně, že dokumenty pocházejí od íránských státních orgánů.

51. Žalobkyně nejprve tvrdila, že dokumenty byly po neúspěšném doručení na její íránskou adresu převzaty její právní zástupkyní na základě plné moci. K dotazu, proč tuto zásadní skutečnost neuváděla již v předchozím pohovoru, žalobkyně poskytla další nejednotná vysvětlení („*neptal jste se*“, „*nebyl čas*“, „*já to pochopila špatně*“). Soud pokládá za podstatný rozpor mezi tvrzeními žalobkyně o údajné plné moci udělené advokátce a časovými údaji vyplývajícími ze spisu. Žalobkyně tvrdila, že právníčka dokumenty převzala již v dubnu 2024, avšak podle správního spisu byla plná moc doručována teprve 22. 8. 2024, tedy čtyři měsíce poté. Tento nesoulad nelze vysvětlit pouhou zmatečností, ale svědčí o tom, že popisovaný průběh událostí nemohl proběhnout tak, jak jej žalobkyně předestírá. Pokud jde o potvrzení o neúspěšném doručení, soud zdůrazňuje, že ani tento dokument neobstojí jako spolehlivý důkaz o doručování dokumentů státními orgány Íránu. Nejasnosti v časových údajích, neověřitelnost odesílatele a opětovné rozpory v tvrzeních žalobkyně o tom, kdo tento dokument převzal a kdy se o něm dozvěděla, vedou soud k závěru, že jeho autenticita není prokázána.
52. Soud se rovněž zabýval tvrzením žalobkyně o vyjádření Velvyslanectví České republiky v Teheránu, které mělo potvrdit formální znaky dokumentů a obecnou možnost zahájení sankčního řízení. Soud především uvádí, že velvyslanectví nepotvrdilo pravost konkrétních dokumentů ani jejich vydání ve vztahu k žalobkyni. Uvedlo pouze, že listiny formálně odpovídají obdobným dokumentům obecného typu a že sankční řízení v Íránu může být zahájeno i s časovým odstupem. Takové obecné konstatování nijak nevyvrací pochybnosti o tom, zda dokumenty skutečně pocházejí od státních orgánů, zda se vztahují ke konkrétní osobě žalobkyně, ani zda byly v dané podobě vůbec vydány. Velvyslanectví tedy nepotvrdilo autenticitu dokumentů, ale pouze tuto autenticitu nevyvrátilo. K vyvrácení autenticity dokumentů však došlo na základě zjištění žalovaného a z důvodu rozporuplných nevěrohodných tvrzení žalobkyně.
53. Soud neshledává důvodnou ani námitku postupu v rozporu se zásadou v pochybnostech ve prospěch žalobkyně. K tomu NSS uvádí, že specifikem řízení ve věci mezinárodní ochrany je při splnění daných podmínek uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ (benefit of doubt) formulovaného v rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, které se může uplatnit v situaci důkazní nouze. Podmínkou ovšem je, že žadatelova tvrzení jsou konzistentní, věrohodná a azylově relevantní. To rozvíjí rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 177/2020-60: „*Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení stěžovatelky, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy.*“ Uvedené pravidlo tedy neznamená přenesení povinnosti tvrzení a důkazního břemene plně na žalovaného, povinnost tvrzení zůstává stále na žalobkyni. Pokud výpověď žalobkyně vykazuje podstatné rozpory, je neurčitá či odporuje zjištěným informacím o zemi původu a žalovaný dostatečně zjistí skutkový stav, nelze na jejím základě uvedenou zásadu aplikovat (srov. usnesení NSS ze dne 14. 11. 2025, č. j. 8 Azs 150/2025-20, bod 19). Žalovaný ve správním řízení provedl rozsáhlé dokazování zaměřené na původ, obsah i věrohodnost dokumentů a položil žalobkyni četné, konkrétní a přímočaré otázky. Výpověď žalobkyně však vykazovala vnitřní závažné rozpory, které její výpověď ve vztahu k nově předloženým dokumentům znevěrohodňují. Soud proto uzavírá, že ani předložení údajných originálů, ani komunikace s údajným právním zástupcem v Íránu neodstraňují zásadní pochybnosti o původu předložených dokumentů, ani neprokazují existenci reálného, individualizovaného řízení proti žalobkyni v zemi původu. Předložené listiny nejsou věrohodné, nenaplnějí znaky nové

skutečnosti dle § 11a zákona o azylu a nemohou založit přiměřenou pravděpodobnost hrozby vážné újmy. Námitka žalobkyně založená na předložení originálů a komunikaci s advokátkou je proto nedůvodná.

54. Žalobkyně rovněž tvrdila, že žalovaný není odborně způsobilý posuzovat pravost podpisů ani otázky procesních pravidel íránského právního systému. Soud podotýká, že žalovaný neprováděl znalecké zkoumání pravosti podpisů ani neposuzoval detaily íránského procesního práva. Hodnotil však autenticitu předložených dokumentů ve světle vnitřní logiky a věrohodnosti tvrzení žalobkyně, a to v rozsahu, který mu jako správnímu orgánu přísluší. Správní orgán je povinen podle § 50 odst. 4 správního řádu vyhodnocovat všechny podklady podle zásad volného hodnocení důkazů. Součástí takového hodnocení je i posouzení, zda předložené listiny odpovídají tvrzenému skutkovému ději, zda jejich vznik a doručení žalobkyně dokáže konzistentně vysvětlit a zda časové údaje uvedené v dokumentech odpovídají údajům uvedeným jinde ve spise. Žalovaný tedy neposuzoval odborně pravost podpisů, ale zcela legitimně poukázal na to, že podpisy na dvou rozdílných dokumentech jsou zcela identické včetně grafických detailů. Taková identita je okolností, která objektivně vzbuzuje pochybnosti, poukázání žalovaného na tuto skutečnost nepřesahuje rámec volného hodnocení důkazů. Hodnocení, že dva různé dokumenty obsahují zcela shodný podpis, není odborným posudkem, ale prostým konstatováním faktu. Stejně tak žalovaný nepřekročil své pravomoci ani tehdy, když upozornil, že žalobkyně nebyla schopna vysvětlit časový rozpor mezi tvrzeným převzetím dokumentů advokátkou v dubnu 2024 a skutečností, že plná moc k zastupování jí byla podle správního spisu doručena v srpnu 2024. Nejistota žalobkyně ohledně toho, kdy byla plná moc udělena, není odbornou otázkou íránského práva, ale jde o rozpor v jejím vlastním líčení skutkového stavu. Žalovaný tedy nehodnotil platnost zastoupení podle íránského práva, ale poukázal na neslučitelnost tvrzení žalobkyně s objektivními časovými údaji, což je zcela v rámci jeho kompetencí. Obdobně žalovaný postupoval i při hodnocení prodlev mezi datem údajného vydání dokumentů a datem jejich údajného doručení. Žalovaný na str. 16 napadeného rozhodnutí výslovně konstatuje, že žalobkyně nebyla schopna vysvětlit, proč dokument vydaný již v říjnu 2023 měl být údajně doručován e-mailem až dne 24. 12. 2023. Nejedná se o odbornou otázku, nýbrž o posouzení vnitřní soudržnosti příběhu.
55. Pokud žalobkyně dále namítala, že žalovaný spekuloval o nepravděpodobnosti zahájení řízení po více než 11 letech, soud zdůrazňuje, že žalovaný uvedl tuto okolnost vedle jiných pochybností, nikoli jako důvod jediný. Nadto žalovaný nijak nepopřel, že íránské právo připouští dlouhé promlčecí lhůty, pouze konstatoval, že žalobkyně svou verzi nepodložila ničím konkrétním, co by nasvědčovalo, že právě v jejím případě bylo řízení skutečně zahájeno.
56. Soud shrnuje, že žalovaný nepostupoval spekulativně, ale hodnotil konzistenci, logiku, časové souvislosti a základní věrohodnost tvrzení žalobkyně. Neshody týkající se osob odesílatelů, e-mailových adres, držení originálů dokumentů, časů údajného převzetí dokumentů, data udělení plné moci a způsobu doručování nejsou odbornými otázkami íránského práva, nýbrž zásadními rozpory v příběhu žalobkyně, které žalovaný zcela oprávněně zohlednil. V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, NSS dovodil: „Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“ Za tohoto stavu soud dospěl k závěru, že závěry žalovaného nebyly výsledkem spekulací, nýbrž odůvodněného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu. Námitka žalobkyně porušení zásady materiální pravdy je proto nedůvodná.

57. Žalobkyně v průběhu ústního jednání před soudem předložila dotaz advokáta adresovaný škole X ze dne 9. 12. 2025, odpověď školy R. na tento dotaz ze dne 20. 12. 2025, odpověď advokáta žalobkyni ze dne 24. 12. 2025 a potvrzení o doručení dotazu advokáta škole prostřednictvím soudních orgánů ze dne 28. 12. 2025. Uvedenými listinami žalobkyně dokládala, že sporná prohlášení ze dne 22. 10. 2023 a 21. 1. 2024 byla vydána školní jednotkou basíď a že e-mailová adresa X představuje oficiální komunikační kanál této jednotky. Ani tato okolnost však sama o sobě nevede k závěru o prokázání pravosti a věrohodnosti předmětných listin. Odpověď školy představuje především vyjádření subjektu úzce spojeného s prostředím, z něhož mají sporné dokumenty pocházet, a nikoli o nezávislé potvrzení ze strany orgánu justice či Ministerstva spravedlnosti Íránu, jako orgánů odpovědných za vedení trestního stíhání žalobkyně v zemi původu. Zásadní pochybnosti, na nichž žalovaný i soud založili své závěry o nevěrohodnosti předložených dokumentů, nebyly těmito listinami odstraněny. Odpověď školy pouze deklaratorně uvádí, že e-mailová adresa X patří základně basíď, nevysvětluje však, proč je tato adresa dlouhodobě technicky a historicky propojena s profilem sestry žalobkyně vedeným na platformě B. Tento klíčový rozpor proto nadále přetrvává a oslabuje tvrzení žalobkyně, že se jedná o výlučně oficiální komunikační kanál státní instituce. Soud dále konstatuje, že odpověď ze dne 20. 12. 2025 svým obsahem nepřináší žádné nové ověřitelné skutečnosti a v zásadě přejímá skutkovou verzi předkládanou žalobkyní v průběhu řízení. Neobjasňuje přitom dříve zjištěné rozpory ve výpovědích žalobkyně týkající se totožnosti osoby Fatimy Bidel, její skutečné role ve škole a jednotce basíď, správy e-mailových účtů ani nesrovnalosti ohledně pracovního působení žalobkyně ve škole R. Soud současně nepřehlíží, že předmětné potvrzení je podepsáno dvěma různými osobami, vedoucí jednotky basíď a ředitelem školy, což je v rozporu s dřívějším tvrzením žalobkyně, podle něhož byly tyto funkce ve škole R. personálně slučovány. Ačkoli si soud uvědomuje, že organizační struktura se může v čase vyvíjet, i tato okolnost zapadá do celkového obrazu nejednotnosti a proměnlivosti výpovědí žalobkyně v otázkách klíčových pro posouzení věci. V neposlední řadě soud přihlédl k tomu, že dokumenty byly žalobkyni zprostředkovány advokátem jménem M. J. E., který ji v předchozích fázích řízení v Íránu nezastupoval. Sama změna právního zástupce není považována za nestandardní, avšak v souhrnu s již zjištěnými nejasnostmi ohledně zastupování, plných mocí a původu listin tato skutečnost dále oslabuje jejich důkazní hodnotu. Za situace, kdy není spolehlivě prokázáno, jakým způsobem byly sporné dokumenty žalobkyni či jejímu právnímu zástupci doručeny, především zda jejich zpřístupnění neproběhlo (opět) výlučně prostřednictvím e-mailové adresy X, nelze tyto listiny považovat za důkazní prostředek způsobilý věrohodně doložit azylový příběh žalobkyně. Soud proto uzavírá, že ani dodatečně předložený dotaz advokáta a odpověď školy R. neodstraňují zásadní a přetrvávající pochybnosti o původu, pravosti a důkazní relevanci prohlášení údajně vydaných Ministerstvem spravedlnosti Íránu dne 22. 10. 2023 a 21. 1. 2024. Tyto listiny proto nelze považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu ani za podklad pro závěr o existenci reálné, individualizované hrozby vážné újmy.
58. Z výše uvedených důvodů soud shledává žalobu v části tvrzeného zahájení trestního stíhání žalobkyně v zemi původu jako nedůvodnou. Žalovaný je v navazujícím řízení povinen znovu posuzovat věrohodnost prohlášení a dalších listinných důkazů předložených

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobkyní pouze tehdy, předloží-li žalobkyně nové, dosud soudem ani žalovaným nehodnocené podklady, které budou způsobilé odstranit soudem identifikované rozpory a pochybnosti týkající se jejich původu, formy a obsahu. Nebudou-li takové nové důkazní prostředky předloženy, může žalovaný vycházet ze skutkových a právních závěrů vyslovených v tomto rozsudku, podle nichž samotné předložení posuzovaných dokumentů, hodnocených v jejich vzájemných souvislostech a celkovém kontextu, neprokazuje vedení trestního či sankčního řízení proti žalobkyni ani nezakládá existenci reálné a individualizované hrozby vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

59. Soud konstatuje, že v projednávaném případě neshledal důvod k doplnění dokazování výsledkem sestry žalobkyně k otázce, že pracovala jako učitelka ve škole R., že je v důchodu a nemá přístup k uvedenému mailu, neboť ani pokud by tyto informace potvrdila, nemohlo by to vysvětlovat zásadní rozpory v jednotlivých tvrzeních žalobkyně, nelogičnosti tvrzeného příběhu ani rozpory vysvětlení žalobkyně s předloženými listinami.
60. Soud neshledal důvodnou ani námitku nerespektování závazného právního názoru zdejšího soudu, neboť požadavek soudu, aby žalovaný posoudil žádost žalobkyně se zřetelem k předloženým listinám v řízení před soudem pod sp. zn. 16 Az 14/2023, byl zcela naplněn.
61. Dále se však soud zabýval současnou bezpečnostní situací v zemi původu žalobkyně.
62. Co se týče posouzení obecné bezpečnostní situace v zemi, žalovaný nerezignoval na posouzení aktuální situace, vycházel mj. ze zprávy OAMP ze dne 28. 7. 2025, podle které v červnu 2025 došlo mezi Izraelem a Íránem k vojenské eskalaci, kdy Izrael prováděl opakovaně letecké údery proti íránským jaderným zařízením a vojenským objektům. Dne 22. 6. 2025 se do konfliktu zapojily USA. Konflikt byl přerušen příměřím, které bylo vyhlášeno dne 24. 6. 2025. Žalovaný tento konflikt vyhodnotil jako přechodné období vojenské eskalace, která měla za následek dočasné napětí mezi oběma státy, ztráty na civilních životech a obavy z širšího regionálního konfliktu. Dle žalovaného byla stabilizace bezpečnostní situace dosažena prostřednictvím vyhlášeného příměří. Tento konflikt měl ojedinělý charakter a jeho dopady na Írán zůstaly limitované v čase. Žalovaný proto dospěl k závěru, že bezpečnostní situace je stabilní a nic nenaznačovalo tomu, že by byla přítomna další reálná hrozba eskalace vojenských aktivit, které by mohly ohrozit bezpečnost civilního obyvatelstva, včetně žalobkyně.
63. Podle § 32 odst. 9 zákona o azylu *při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.*
64. Aktuálně došlo v Íránu k eskalaci bezpečnostní situace a k významné změně poměrů v souvislosti s útoky USA a Izraele na Írán z konce února 2026, v současné době mezi těmito státy probíhá rozsáhlý mezinárodní ozbrojený konflikt. Soud v této souvislosti vyzval žalovaného k předložení aktuálních zpráv, dle jeho vyjádření ze dne 4. 3. 2026 je aktuální situace v zemi značně nepřehledná, další vývoj lze sotva předjímat a odkázal na informace z veřejně dostupných zpravodajství. Žalovaný soudu předložil informaci o zemi původu a zprávu ČTK ze dne 4. 3. 2026 s titulkem *Válka na Blízkém východě pokračuje pátým dnem*. Z této zprávy i ze skutečností soudu známých z jeho úřední činnosti vyplývá, že se Írán v současné době nachází v situaci ozbrojeného střetu mezi tamním režimem a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

americko-izraelskou koalici, jehož intenzita dosahuje charakteristik mezinárodního ozbrojeného konfliktu.

65. Informace Human Rights Watch ze dne 27. 2. 2026, ani informace Írán, Bezpečnostní situace a rizika pro civilní obyvatelstvo v Íránu ze dne 24. 2. 2026 pro aktuální stav ozbrojeného konfliktu již nejsou relevantní.
66. Soud při jednání doplnil dokazování i zprávou ČTK ze serveru <https://ct24.ceskatelevize.cz> *Trump prodlužuje příměří s Íránem, Pákistán to vítá, Teherán čeká na útok* ze dne 21. 4. 2026. Podle této zprávy Spojené státy a Izrael 28. února zahájily válku proti Íránu, což Trump zdůvodnil obavami, že by Teherán mohl získat jadernou zbraň. Írán a jeho spojenci v regionu pak v odvetě začali ostřelovat Izrael a americké cíle i ropnou infrastrukturu v arabských zemích. Írán od března také blokuje Hormuzský průliv, kudy běžně proudí významné světové dodávky ropy a zemního plynu. USA, Izrael a Írán uzavřeli příměří před dvěma týdny a následující víkend vedli v pákistánském Islámábádu mírové rozhovory, které ale nebyly úspěšné. Trump poté s platností od 13. dubna oznámil blokádu íránských přístavů, jejímž cílem je omezit zisky íránského režimu z prodeje ropy. Teherán 17. dubna rozhodl o otevření Hormuzského průlivu, necelý den poté jej ale zase uzavřel kvůli pokračující americké blokádě, která podle něj porušuje příměří. Americké námořnictvo také v neděli zaútočilo na nákladní loď *Touska* plující pod íránskou vlajkou a zadrželo ji proto, že se podle Američanů snažila vyhnout jejich blokádě íránských přístavů. Pentagon v úterý také oznámil zadržení ropného tankeru *Tifani*, který podle něj převážel ropu z Íránu. Mluvčí íránského ministerstva zahraničí Esmáíl Baghájí zadržení obou lodí označil za pirátství a státní terorismus s tím, že pochybuje o tom, že Washington bere vyjednávání vážně. Americký prezident Donald Trump v úterý večer SELČ na své sociální síti Truth Social napsal, že na žádost Pákistánu prodlužuje příměří s Íránem do té doby, než Teherán předloží jednotný mírový návrh a budou dokončena jednání. Zároveň ale nařídil americké armádě, ať pokračuje v blokádě íránských přístavů, což podle dřívějšího vyjádření Teheránu porušuje příměří. Pákistánský premiér Šahbáz Šaríf Trumpovi poděkoval, že přijal žádost jeho země o prodloužení klidu zbraní. Írán v tom vidí trik, jak získat čas na překvapivý úder. Klid zbraní začal platit v noci na 8. dubna. Teherán dříve v úterý uvedl, že dvoutýdenní příměří se Spojenými státy vyprší už ve středu v 01:00 SELČ. Trump přitom v pondělí tvrdil, že příměří vyprší v noci na čtvrtek SELČ. V Pákistánu, který příměří zprostředkoval, se mělo tento týden konat další kolo mírových rozhovorů, zatím ale není jisté, jestli zástupci obou zemí dorazí. Nejmenovaný poradce předsedy íránského parlamentu Mohammada Bághera Ghálíbáfa podle Reuters uvedl, že Trumpovo prodloužení příměří nic neznamena a že prohrávající strana si nemůže diktovat podmínky. Trumpův krok je podle poradce trikem, jak získat čas na překvapivý útok, a Írán by proto měl převzít iniciativu. Pokračování americké blokády se podle něj neliší od bombardování a musí být potrestáno „vojenskou reakcí“. Íránská agentura Tasnīm podle Reuters uvedla, že pokračování blokády znamená pokračování nepřátelských akcí. Dokud blokáda přetrvává, Írán neotevře Hormuzský průliv a v případě potřeby blokádu prolomí silou, dodala. Íránské nejvyšší společné vojenské velení také podle Reuters kvůli Trumpovým opakovaným výhrůžkám varovalo před „silným útokem“ na předem určené cíle.
67. Zástupce žalobkyně s těmito zprávami souhlasil, soudu předložil další zprávy. Ani žalovaný k novým článkům nevznesl připomínky, avšak uvedl, že nová situace může být důvodem pro podání opakované žádosti a trval na zamítnutí žaloby.

68. Zástupce žalobkyně soudu při jednání předložil články (vždy v anglickém originálu i českém překladu) z webových stránek organizace Human Rights Watch: *Izrael, Írán: Protiprávní útoky na energetickou infrastrukturu v březnu* ze dne 22. 4. 2026. Podle této zprávy izraelské a íránské útoky na životně důležitou infrastrukturu v polovině března 2026 byly nezákonné a nerozlišující a mohly by mít hluboké ekonomické důsledky pro miliony lidí v regionu i na celém světě. Útoky na zařízení v Íránu a Kataru by mohly znamenat válečné zločiny. Podle článku téže organizace *Írán: Tisíce vězňů v ohrožení* ze dne 1. 4. 2026 tisíce zadržovaných v Íránu, včetně politických vězňů a dětí, jsou vystaveny riziku zranění a smrti v důsledku amerických a izraelských úderů, stejně jako v důsledku zvěrstev páchaných íránskými úřady, včetně masových, tajných a svévolných poprav. Ve zprávě téže organizace *Američané si zaslouží odpovědi na otázky o civilních obětech v Íránu* ze dne 6. 4. 2026 jsou popisovány následky amerických raketových útoků na civilistech. Pokud se objeví zprávy o více úderech na různá místa, kde se shromažďují rodiny a děti, vyvstává otázka, zda se nejedná o něco většího, tedy o selhání zpravodajských služeb, o rozhodnutí o cílech či zvýšení úrovně rizika pro civilní obyvatelstvo, která je nyní akceptována. Konečně podle článku Amnesty International ze dne 16. 3. 2026 *USA/Írán: Ti, kdo jsou zodpovědní za smrtící a nezákonný americký útok na školu, při kterém zahynulo přes 100 dětí, musí být pohnáni k odpovědnosti*, hloubkové vyšetřování zjistilo, že USA porušily humanitární právo tím, že nepřijaly veškerá proveditelná opatření k zabránění újmám na civilním obyvatelstvu. Žalovaný k těmto důkazům žádné výhrady či připomínky nevznnesl.
69. Z uvedeného se podává, že bezpečnostní a politická situace v Íránu se po vydání napadeného rozhodnutí velmi významně změnila v důsledku vypuknutí mezinárodního ozbrojeného konfliktu v únoru 2026, který přes dočasné příměří nelze dosud považovat za ukončený, situace dosud není ani zdaleka ustálená. Nejedná se sice o pochybení žalovaného, přesto napadené rozhodnutí s ohledem na současnou situaci v zemi původu neobstojí a musí být soudem zrušeno, soud k této nové skutečnosti musí přihlédnout. Jak soud dovodil výše, žalovaný v řízení dostatečně vyvrátil, že žalobkyni ve vlasti hrozí trestní stíhání z důvodů jí doposud tvrzených a z toho lze v dalším řízení u žalovaného vycházet. Jak žalovaný uvedl, současná situace v zemi je velmi nepřehledná a velmi rychle se vyvíjí. Vzhledem k těmto okolnostem bude třeba znovu posoudit, zda aktuální situace není důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt v zemi původu.
70. Obdobně aktuální situaci v Íránu posoudil zdejší soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2026, sp. zn. 4 Az 26/2025, v odkazovaném případě soud vycházel ze zprávy ČTK ze serveru www.ceskenoviny.cz ze dne 8. 4. 2026 *Írán a Izrael pokračují ve vzájemných úderech, Teherán odmítl požadavky USA*, ze které vyplývá, že Spojené státy a Izrael zahájily 28. února úder proti Íránu, které zažehly regionální válku, Teherán a jeho spojenci v odvetě začali drony, balistickými střelami a raketami útočit nejen na Izrael a na americké vojenské objekty na Blízkém východě, ale i na civilní cíle včetně ropné infrastruktury v okolních arabských zemích. Izraelská armáda dnes ráno oznámila, že dokončila vlnu náletů na íránskou vládní infrastrukturu v Teheránu a v dalších oblastech. Izrael zároveň aktivoval systémy protivzdušné obrany, aby zachytily rakety vypálené Íránem. Balistické rakety mířící k oblastem na východě země dnes zachytila také Saúdská Arábie, která bez podrobností uvedla, že trosky střel dopadly v blízkosti energetických zařízení. Trump podle agentury AFP v pondělí neschválil Pákistánem předložený návrh příměří s Íránem a hodlá ve válce pokračovat. Šéf Bílého domu v pondělí zopakoval svou výhrůžku, že USA zničí všechny íránské elektrárny a mosty, pokud Teherán do úterka nepřijme dohodu, která by mu

vyhovovala. Taková dohoda musí podle amerického prezidenta zahrnovat i otevření Hormuzského průlivu. Soud ve věci sp. zn. 4 Az 26/2025 vycházel též ze zprávy ČTK ze serveru www.ceskenoviny.cz ze dne 9. 4. 2026 *Zástupci Íránu přijedou večer do Islámábadu na jednání s USA, uvedl velvyslanec*, ze které vyplývá, že v noci na středu (tj. 8. 4. 2026 – pozn. soudu) Washington a Teherán souhlasily s dvoutýdenním příměřím v jejich něco přes měsíc trvající válce. Íránská delegace dnes večer přijede do Islámábadu na jednání s USA o řešení krize na Blízkém východě.

71. Soud tedy I. výrokem tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, se v době rozhodnutí soudu změnil natolik, že je nutné ho opětovně ve vztahu k žalobkyni posoudit. O vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem zdejšího soudu.
72. Výrok o nákladech řízení (II.) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za tři úkony právní služby v částce 4 620 Kč za jeden úkon (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu a účast na jednání před soudem], a za jeden úkon právní služby návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 2 310 Kč (§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu], náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), celkem tedy 17 970 Kč. Právní zástupce je plátcem DPH, soud tak žalobkyni dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně (zaokrouhlené na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) ve výši 3 774 Kč Soud tak uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 21 744 Kč, ve 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
73. Soud zvažoval aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s., vzhledem k tomu, že ke zrušení rozhodnutí přistoupil nikoliv pro pochybení žalovaného, ale v důsledku významné změny situace v zemi původu, dal stranám možnost se k této otázce vyjádřit. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že požadují náhradu nákladů řízení, namítají, že situace v zemi původu žalobkyně nebyla stabilní a již v době rozhodování hrozila eskalace konfliktu. Žalovaný nechal rozhodnutí na úvaze soudu, měl za to, že v době svého rozhodování byla situace v zemi původu přijatelná. Soud při rozhodnutí o nákladech zohlednil, že žalobkyně na změnu situace v zemi původu procesně reagovala, soudu předložila články popisující aktuální situaci v zemi původu, nebyla tedy pasivní. Soud v rámci přezkumu ex nunc měl povinnost k novým skutečnostem přihlédnout a napadené rozhodnutí zrušit, náklady žalobkyně na právní zastoupení byly ve svém důsledku účelně vynaložené, náhradu nákladů procesně úspěšné žalobkyni tedy přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha dne 29. 4. 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně